

07.05

Sautamptonas švytėjo raudona kaip kraujas spalva. Buvo gailus rudeniškas rytas, žemė dar apsitraukusi traškančiu šerkšnu, tačiau saulei kylant vis aukštyn, per miestą slinko šilta švieša. Vaizdas atrodė kerintis, ir važiuodama ramiu kaimo keliu Sonia Smoling šypsojosi. Būtent tokiomis dienomis džiaugiesi, kad esi gyvas.

Sonia dirbo Sautamptone jau beveik dešimtmetį, bet pačiame mieste taip ir neapsigyveno, jai labiau patiko ramus, nesuklubus kaimo gyvenimo ritmas. Įsikūrė šalia Ašhersto Niū Forresto pakrašty ir užvis labiausiai mėgo brėkstant išvesti šunis pasivaikščioti. Dažnai draugiją palaikydavo jos vyras Tomas, kartais ir berniukai, kai pavykdavo išvilioti juos iš lovų.

Saulei kybant žemai, tokį pasakišką rytą ji būtų sparčiu žingsniu patraukusi takeliu per pievas ir miškelius su savo dviem kaštoniniais airių seteriais, bet šįryt turėjo atsisakyti to malonumo. Šiandien ateis naujų vaikų, tad Sonia norėjo anksčiau atvažiuoti į darbą, kad viskas vyktų sklandžiai.

Kelionė buvo paprasta; A336 magistralėje automobilių netrūko, o važinėti kaimo keliais, kaip dabar, jai patiko. Sonia klausėsi mėgstamos radijo stoties, džiaugėsi visa galia paleistu šildytuvu ir grožėjosi savo naujojo audi urzgimu. Pasirinko ne paprastą automobilį – surankiojusi visas savo santaupas, nors jai tai buvo nebūdinga, nusipirko sportinį

modelį. Reikia truputį pagyventi, šitaip paaikškino nustebusiam sutuoktiniui.

Tuščiame kelyje ji padidino greitį. Nepaisant šalnos, padangos užtikrintai kabinosi į asfaltą, automobilis skriejo be trikdžių. Sonia dirstelėjo į laikrodį – penkios po septynių – ir suprato, kad šiandien darbe pasirodys daug anksčiau. Mažiau kabinėsis viršininkas.

Ji vėl pakėlė akis į kelią ir staiga nustėro. Ant kelio priešais jos automobilį stovėjo moteris, kažką šaukdama ir mosikuodama rankomis. Ilgai negalvodama Sonia nuspaudė stabdį. Matė, jog per vėlai, – partrenks ją ir bus pati kalta, kad per greitai važiavo. Per kelias lemiamas sekundes prieš akis pralėkė vaizdas, – siaubingas smūgis, sumaitotas kūnas, – bet automobilis, jos neapsakomai nuostabai, staiga sustojo vos per kelis centimetrus nuo siaubo apimtos moters.

Sonia sėdėjo sustingusi, jai daužėsi širdis, tvinkčiojo galvoje. Tuo tarpu moteris spėjo apibėgti automobilį ir ėmė įnirtingai belstis į langą.

– Maldauju, padėkite... Turite man padėti...

Vairuotoja į ją atsisuko, mėgindama suvokti, kas tik ką įvyko. Moteris mūvėjo kariškas kelnes, vilkėjo lietpaltį. Jos šalmo antveidis buvo pakeltas, per smilkinį plona srovele tekėjo kraujas.

– Mano vaikinai nukrito nuo motociklo. Nebejudą...

Sonia žvilgtelėjo į kelią ir šį rytą patyrė jau antrą sukrėtimą. Čia pat, vidury kelio, gulėjo sulamdytas motociklas ir nejudantis žmogus šalia jo.

Apimta nevilties moteris verkė ir drebėjo; Sonia pamojo, kad ji pasitrauktų nuo durelių, atsisėgė saugos diržą ir išlipo. Ir pati jautėsi sukrėsta, tačiau prisiminė savo pareigą padėti, kaip buvo mokoma pirmosios pagalbos kursuose. Tad greitai

apsidairė, ar niekas nevažiuoja, ir nuskubėjo prie vyro, meldamasi, kad jis nebūtų rimtai sužeistas. Gyvenime Soniai teko visko matyti, bet dar niekas nebuvo numiręs jai ant rankų.

– Ar girdi mane?

Atsiklaupusi ant šalto asfalto ji atsargiai atvertė nukentėjusį aukštiekninką. Šalmo antveidis buvo perskilęs, vyro akys užmerktos, ir Sonia tikėjosi blogiausio.

– Ar jis gyvas? Ar išgyvens?

Ji nekrepė dėmesio į plepią motociklininko draugužę ir kilstelėjo jo galvą. Kūnas tebebuvo šiltas, tai jau šis tas, bet sužeistasis į nieką nereagavo ir galvos nenulaikė.

– Viskas bus gerai, – kreipėsi į ją Sonia. – Bet turi man ką nors pasakyti.

Jokio atsako. Ji pabandė pakelti šalmo antveidį, bet šis buvo užstrigęs.

– Ar girdi, ką tau kalbu?

Vėl tylą, tad Sonia pakartojo garsiau:

– Ar girdi, ką tau...

Sužeistasis netikėtai atsimerkė, įsmeigė į ją akis.

– Puikiai girdžiu, mieloji.

Ir smogė kumščiu jai per veidą.

07.08

Požeminis garažas atrodė tamsus ir niūrus. Netrukus čia prigužės jaunų karjeristų, jie vienas per kitą skubės prie savo automobilių, tačiau šiuo metu garaže nebuvo nė gyvos dvasios, jį nejaukiai apšvietė mirksinčios dienos šviesos lempos. Per alyva sulaistytą betoną kulniavo vieniša figūra – Helenos Greis odiniu motociklininkės kostiumu, metančiu fluorescencinius atspindžius.

Ji greitai susirado savo naująjį motociklą, išdidžiai stovintį 26-oje aikštelėje. Nebuvo linkusi į prabangą, bet po nesėkmingų tragiškų įvykių sumanė save palepinti. Dėl neteisėto suėmimo ir įkalinimo gavo solidžią kompensaciją ir ją pasinaudojo. Didumą pinigų atidavė vietos vaikų labdaros organizacijai, likutį išleido vieninteliam pirkiniui – naujam „Ninja“ modelio kavasakiui.

Šįryt Helena labai džiaugėsi jo draugija. Kalėjimas jos nepalaužė, nors paliko gilių randų. Ją kankino nemiga, slėgė tylą viršutinio aukšto bute; kai pavykdavo nusensti, užpuldavo siaubingi košmarai. Ji sapnuodavo vėl atsidūrusi kameroje, išsigandusi, netekusi vilties. Kartais prieš akis išsirikiuodavo Holovėjaus vaiduokliai – nužudytos kalinės, kaltinančios Heleną, kad ši jų neišgelbėjo. Arba sapnuodavosi sesuo Mariana, maldaujanti, kad Helena ateitų pas ją į mirties karalystę. Bjauriausia, kad Mariana pasirodydavo ne tokia, kokią Helena

mėgo prisiminti, o su žvilgančia drėgna skyle kaktoje – kokia buvo pačioje pabaigoje.

Helena atsibusdavo nesuvokdama, kur atsidūrusi, ir šlapia nuo prakaito. Klaikioms vizijoms išnykus, jos dar ilgai neapleisdavo baimė. Ji buvo prisirišusi prie savo butuko, tačiau šis, net praėjus devyniems mėnesiams nuo jos išėjimo į laisvę, atrodė mažas, net slegiantis. Helena suprato, kad kalta jos vaizduotė, kad šie jaukūs namai visuomet buvo jos priebėga, bet juk nenuneigs, jog išsigandusi pabunda iš savo kraupių sapnų, trūkstant oro, pašėlusiai daužantis širdžiai. Rimto panikos priepuolio dar nepasitaikė, bet ji nujautė, kad šitai gali įvykti ir, vos kilus nerimui, pabėgdavo. Į požeminį garažą ir ant motociklo. Tik kai apžergdavo kavasakį, niūrios mintys tarsi išnykdavo.

Nors nebebuvo kalėjime, kartais turėdavo tiesiog kur nors dingti. Todėl nekantriai laukdavo aušros, kai prasidės nauja diena, bus naujų įspūdžių.

Helena sustabdė motociklą ir luktelėjo kol pakils vartai, o tuomet pasuko greičio rankeną ir su trenksmu išsiveržė iš garažo tamsos į šviesą.

07.09

Graibydamosi už asfalto Sonia it žvėrelis skubiai ropojo atbula, kiek pajėgė. Nusibrozdino kojas, nusilaužė nagus, bet užpuolikas artinosi, tad ji nesustojė. Jai sukosi galva, akys paplūdo ašaromis, ji juto per smakrą varvant kraują. Tenorėjo atsigulti ir verkti, bet instinktai ragino judintis. Reikėjo kaip nors nuo jo pabėgti.

Kai sužeistasis atmerkė akis, Sonia buvo tokia priblokšta, kad nepastebėjo į ją atskriejančio kumščio. Pavojų išvydo per vėlai ir po akimirkos pasijuto virstanti aukštiekninka. Nosis buvo tikrai sulaužyta, ta pakaušio vieta, kuria ji atsitrenkė į kelią, irgi pasidarė lipni. Soniā ėmė pykinti, vėmalai kilo gerkle aukštyn, bet ji užsibrėžė pabėgti, tad pykinimą nuslopino.

Norėjo apsigręžti, atsistoti keturpėscia, tačiau gavo skaudų spyrį batu į krūtinę ir vėl parkrito ant nugaros. Dar nepasidavė, bet staiga įsivaizdavo, ką užpuolikas galėtų jai padaryti šiame tykiame kaimo kelyje – ką buvo skaičiusi laikraščiuose, nugirdusi darbe. Kadaisė Sonia matė daug aukų, bet niekada nė nemanė, kad vieną dieną ir pati taps tokia.

Jis juokėsi. Kaip ir toji mergina. Sonia pasipiktino. Jie neturi jokios teisės taip su ja elgtis. Išvilioti iš automobilio. Sumušti. Šitaip ją kankinti. Ji suaugusi moteris, einanti atsakingas pareigas, kurios jai teikia didžiulį pasitenkinimą. Ji ir žmona, motina...

Soniai stipriai atsitrenkus į kažką nugara, pasipiktinimo tirada jos mintyse nutrūko. Dirstelėjusi per petį ji pamatė kliūtį – savo pačios automobilį, užtvėrusį kelią. Su siaubu atsigręžė į užpuoliką, kuris sustojo nuo jos per pusmetrį. Atrodė visiškai ramus, net atsipalaidavęs. Staiga ji suakmenėjo, nes užpuoliko povyza nežadėjo nieko gero.

– Galiu atiduoti jums pinigų... – netikėtai ištarė. – Turiu grynųjų, banko kortelių... Jei norit, imkit automobilį...

Sonia pamojo ranka sau už nugaros į audi ir nedrąsiai, maldaudama šyptelėjo. Tačiau vaikinai net nekrustelėjo, tik įdėmiai į ją žiūrėjo.

– Turiu papuošalų, žiedą su deimantu, vėrinį. Prašau paimti, galit parduoti... maldauju, tik paleiskit...

Žmogus pažvelgė į ją ir lėtai papurtė galvą.

– Deja, negaliu...

Kalbėdamas jis išsitraukė kažką iš užančio ir į ją nutaikė. Apimta siaubo Sonia suprato, kad į ją atstatytas nupjautavamzdis šautuvas. Bandė kalbėti, bet jai užėmė kvapą, ji tik bejėgiškai klausėsi paskutinių užpuoliko žodžių.

– Čia tavo kelio pabaiga, mieloji.

07.17

Vėjas ūžė, į ją plakėsi. Helena gerokai viršijo greitį, bet jai to neužteko. Kelias buvo tuščias, jame vadovavo ji: ir motociklui, ir sau pačiai.

Jos gyvenimas buvo virtęs painiava, darbas atimdavo daugybę jėgų, bet šitos ankstyvo ryto akimirkos priklausė tik jai vienai. Ankstesnis Helenos viršininkas vyresnysis inspektorius Džonatas Gardamas išėjo iš policijos iškart po to, kai ji buvo išleista iš kalėjimo. Pavaldinei, visai netroškusiai su juo susitikti, tarsi akmuo nuo širdies nusirito, nors ji dar nežinojo apie laukiančius sunkumus. Praėjo devyni mėnesiai, o Gardamo įpėdinis vis dar nebuvo paskirtas, tad Helenai teko eiti ir savo, ir jo pareigas.

Seniau ji būtų neėmusi to į galvą, pasitelkusi į pagalbą pavaldinius ir pasilengvinusi sau naštą. Visada buvo mėgstama ir sumani vadovė, bet po jos įkalinimo viskas pasikeitė. Prieš metus Helenos bylą tyrė ir ją sulaikė jos pačios pavaldiniai, detektyvė seržantė Sanderson viešai pateikė jai kaltinimą triguba žmogžudyste. Gal turėjo geriausių norų, bet šitai sukrėtė Heleną iki širdies gelmių. Ji rodė pavyzdį savo darbuotojams, juos skatino, kai kuriems skyrė aukštesnes pareigas, bet galiausiai komanda susitelkė prieš ją. Daugelis dalyvavusiųjų jos bylos tyrime tebedirbo Sautamptono centrinėje policijos būstinėje ir vengė pažvelgti jai į akis. Čarlė Bruks buvo vienintelė išimtis, –

jos tikėjimas bičiule nė karto nesusvyravo, – tačiau dirbti su visais kitais komandos nariais Helenai nesisekė. Jie buvo parei-
gingi, paklusnūs, netgi atsidavę, bet nebekėlė jai pasitikėjimo,
ji vis dar prisiminė jų išdavystę. Matyt, turėjo pereiti į kitą dar-
bą, bet Sautamptoną laikė savo namais, todėl nusprendė pasi-
likti. Pastarosiomis dienomis vis dažniau suabejodavo, ar gerai
padarė.

Būtent šios akimirkos padėdavo išsaugoti sveiką protą – kai
Helena galėdavo skrieti tuščiais kaimo keliais, kur likdavo vie-
na su vėju. Greitis visuomet buvo jos bičiulis, tarsi pakeisdavo
ją supantį pasaulį, šis tapdavo nebe toks reikšmingas. Ji mėgo
tą jausmą, kurį suteikdavo lėkimas motociklu, tarsi skriejant...

Jis atsirado tarsi iš niekur. Tiesiai į ją riau modamas lėkė
juodas hečbekas ir nė neketino sustoti. Helena turėjo vos aki-
mirką, tad staigiai pasviro visu kūnu, pasuko vairą į dešinę ir
per plauką išvengė susidūrimo. Automobilis prašvilpė pro šalį,
jo sukelta oro banga stumtelėjo motociklą į šoną, jis darėsi veik
nesuvaldomas. Ji vos neapsivertė, bet stipriai paspaudė stab-
džių rankenėles ir iš visų jėgų numygo kojinių stabdžio svirtį,
labiau iš nevilties nei tikėdamasi kokio nors poveikio. Motoci-
klas ėmė trūkčioti, drebėti, padangos cypdamos nuslydo per
asfaltą, ir pagaliau ji sustojo prie pat žolė apaugusio pylimo.

Piktai atsisuko į tolstantį automobilį, kurio vairuotojui,
regis, buvo nė motais, kad jie vos nesucidūrė. Helena ketino
apgręžti motociklą, pasivyti pažeidėją ir perduoti į teisėsaugos
rankas, bet prieš važiuodama sustojo. Akies krašteliu pamatė
tolėliau ant kelio kažką gulint. Pirmiausia jai dingtelėjo: bar-
sukas arba lapė, partrenkta bepročio vairuotojo, bet atsigręžusi
ir geriau įsižiūrėjusi ji suprato, kad vidury kelio paslika guli
moteris.

Ilgiau nedvejodama Helena apgręžė motociklą ir skubiai privažiavo artyn. Įveikė nuotolį per kelias akimirkas, nušoko nuo motociklo ir pripuolė prie gulinčio kūno. Tada nusiėmusi šalną pasilenkė, kad padėtų sužalotai moteriai, kurios veidas buvo visas kruvinas.

– Viskas gerai. Esu policijos pareigūnė. Aš jums padėsiu, – pasakė ranka prilaikydama nukentėjusiajai galvą, kita traukdama policijos radijo ryšio stotelę.

Toji norėjo atsakyti, bet iš burnos jai pasipylė kraujas. Moteris springo, tad Helena bandė ją kilstelėti, kad atlaisvintų kvėpavimo takus. Ir tuomet jai apmirė širdis. Tik dabar ji geriau apžiūrėjo gulinčiosios sužalojimus ir krūtinėje pamatė didžiulę žaizdą. Tai nebuvo eismo nelaimė.

Švelniai ją prilaikydama Helena iškvietė pagalbą radijo ryšiu, nors matė, kad vilties nebėra. Žaizdos buvo pernelyg gilios – ji per vėlai atvažiavo. Sužeistoji dar kabinosi į gyvenimą, bandė Helenai kažką šnibždėti. Pakėlus galvą, kruvinomis lūpos tarė begarsius nesuprantamus žodžius ir staiga vėl ją atlošė, nusvarino. Helena jos nepaleido, bet kova buvo jau baigta.

Moteris mirė.

Kava ataušo; dar liūdnesnis likimas laukė jos karjeros. Emilija Garanita sėdėjo užsikniaubusi ant stalo ir stebėjosi į monitorių, bet neturėjo jėgų užbaigti nykų straipsnį, prie kurio šiuo metu dirbo. Buvo anksti, tačiau „Sautamptono vakarinių naujienų“ redakcijos patalpose sparčiai rinkosi žurnalistai ir sėsdami prie darbo labai triukšmavo. Daugeliui atrodė, kad redakcijos atmosfera labai draugiška, netgi nuoširdi, tačiau Emilija manė kitaip. Jeigu prieš metus būtų pasakę, kad ji čia sugrįš, ji būtų nusikvatojusi jums į veidą. Po milžiniškos rašinių apie sadomazochistų žmogžudystes sėkmės, kai Helena Greis buvo patupdyta į kalėjimą, pakėlus uodegą Emilija nūrūko į Londoną, mat užsimojo ten išgarsėti. Jos laukė šlovinga ateitis... kol paaiškėjo, kad ji statė ne už tą žirgą. Kartais Emilija imdavo nuoširdžiai gailėtis, kad susikirto jos ir neįveikiamos detektyvės inspektorės keliai.

Pirmiausia išseko didžiųjų dienraščių versmė, netrukus nuo žurnalistės pavargo ir bulvarinė spauda. Kol ji turėjo medžiagos apie Helenos Greis gyvenimą kalėjime, buvo visiems reikalinga, visi godžiai čiupdavo straipsnius, kuriuose visais įmanomais būdais buvo taršomas Helenos Greis vardas. Išaiškėjus, jog įkalintoji pareigūnė visiškai nekalta, laikraščiai taip greitai atsisakė Garanitos paslaugų, kad ji ne iškart ir susigaudė.

Lindėjo sostinėje, kol pinigine leido, bet jos broliai ir seserys gyveno Sautamptone, jiems visiems reikėjo Emilijos finansinės paramos, todėl ji buvo priversta sugrįžti namo ir maldauti savo buvusio redaktoriaus, kad šis ją grąžintų į senąjį darbą.

– Gal jau baigi tą straipsnį?

Emilija atsigręžė ir pamatė viršininką, stovintį savo kabineto tarpdury ir į ją spoksantį.

– Jau greitai, – atsakė, tyliai keiksnodama tą suktą tipą.

Į buvusias pareigas jis, žinoma, jos negrąžino, vieta jau buvo užimta. Tačiau rado Emilijai ką kita – garbingą stažuotojos darbą, kad galėtų piktdžiugiškai mėgautis jos nuopuoliu. Jos įpėdinis gaudavo visas pikantiškas kriminalines temas, o jai atitekdavo straipsniai apie saugios kaimynystės programą ar apie namų saugos sistemas. Dabar Emilija rašė apie pastaruosiu metu Sautamptoną užplūdusius grafičius, nuo kurių tikrai neims iš jaudulio plakti širdis nei skaitytojams, nei juolab jai pačiai.

Teatrališkai pabaksnojęs į laikrodį redaktorius dingo kabinete. Suprato, kad jai sunkiai sekasi rašyti, ir norėjo tai parodyti. Emilija luktelėjo, kol jis užsidarys kabinete, ir vėl užsidėjo ausines. Ne tik tam, kad bendradarbiai nelįstų kalbinti; šitaip ji linksminosi. Neseniai buvo aptikusi vietos policijos radijo dažnį ir klausydavosi, kol žodis po žodžio išspausdavo savo nuobodžius straipsnius. Iš klausymosi nedaug teturėjo naudos, vis tiek būtų negalėjusi tirti pikantiškų užuominų, kurių kartkartėmis kas nors pažerdavo, užtat galėjo apstulbinti savo įpėdinį, lyg tarp kitko užsimindama apie bręstančius įvykius, nes jis apie tai būdavo ničnieko negirdėjęs.

Šį ryt radijo ryšio kanalas vėl tylėjo. Pastarosiomis dienomis Sautamptoną tarytum ištiko koma. Emilija svarstė, ar neišsivairus trečio puodelio kavos, bet staiga ši tą nugirdo ir sustingo.

– Visi padaliniai – į Bartono gatvę! Mirtinas šūvis. Nežinomas nusikaltėlis laisvėje...

Emilija nė nesivargino išjungti radijo, tik metė ausines ir išpuolė pro duris.